

гората. Вихърътъ изкубвалъ отъ коренъ цѣли борове, издигалъ ги и мѣталъ като прашинки и ломѣлъ съ тѣхъ, отдето мине, и другата гора. Налетѣлъ върху този баиръ. Долу въ селото били само женитѣ и децата. Въ единъ мигъ цѣлата гора отъ върха била пометена и сгромолясана върху селото. Задрѣстилъ се широкиятъ долъ чакъ до горе. Хората пищѣли отдолу като подъ земята. Пламнало. Притекли се и мжжетѣ. Мжчили се, спасявали отъ огъня. До небето се вдигали пламъцитѣ. Тамъ била и майката на това момче. Хукнала надолу по дола, намѣрила изъ дърветата проходъ и — оцѣлѣла, но очитѣ на детето изгорѣли. А следъ месецъ починала и майката — отъ скръбъ и уплаха.

Хората разказваха страшната случка полека, безъ вълнение. Презъ всичкото време момъкътъ стоеше нѣмъ, неподвиженъ и слушаше съ внимание разказа.

Азъ не откъсвахъ очи отъ него. Попитай го — прошушнахъ на лесничея — питай, помни ли нѣщо.

Лесничеятъ попита. Момъкътъ не помръдна. Той остана все така, съ вдигната глава и устремени къмъ небето бѣли, мъртви очи.

— Помня — зареди той — помня, като на сънъ... Малъкъ съмъ билъ тогава — на три години и половина... Помня само, че забуча нѣщо по небето... Пискаха всички. Пищѣше и мама. Азъ играяхъ вѣнъ съ други дечица. Бѣхме чакъ при извора. Грабна ме и хукнахме да бѣгаме... Подире... подире паднахме и двама на земята. Мама все плачеше... Нататъкъ не помня вече нищо...

— Ами така, свѣта помнишъ ли? — попита пакъ лесничеятъ.